

6

Calvin en ik zetten onze fietsen in de schuur, die netter was dan het museum in Irak, waar ik eens een beeldje van Ishtar zag, de godin van de vruchtbaarheid. Het was zeker 2.500 jaar oud en iemand had met een spijkertje in haar voorhoofd gegraveerd: ‘Zahra, ik zal je nooit vergeten, 1967, M.’ Die M., laten we zeggen dat hij Mahmoud heette, had in 1967 de tijd gehad om op zijn gemak al die lettertjes in het beeldje te graveren.

In deze schuur waande ik me ook in een museum. Aan de ene kant stond een groot fietsenrek, waar alle fietsen in pasten. Aan de muur hingen gereedschappen als schilderijen tegen een houten plaat, gesorteerd en op volgorde van grootte, tangen bij tangen, hamers bij hamers, schroevendraaiers bij schroevendraaiers, zagen bij zagen, heggenscharen bij heggenscharen en schoppen bij schoppen.

‘Weten ze dat ik hier kom logeren?’ vroeg ik.

‘Of zij het weten is niet belangrijk, maar Diesel moet het weten,’ zei Calvin en riep Diesel. Meteen rende een hond op ons af. Het was zo’n hond die je in films sleeën ziet voorttrekken. Nooit zag ik een wezen met mooiere ogen dan Diesel. Ze schitterden, reflecteerden het licht om de wereld lichter te maken en zogen het op om de wereld te zien. Waren ze azuurblauw of lichtgroen? Het waren niet de ogen van een dier, maar van het licht.

‘Hé Diesel, dit is Semmier,’ zei Calvin opgetogen. Met beide handen aaide hij de kop van Diesel. Vooral toen ik tussen de hangende tong in de open bek de scherpe witte tanden zag, werd ik bang voor hem, want hij leek op de wolven die tijdens mijn kinderjaren door boeren werden gedood om hun veestapel te beschermen als ze te dichtbij kwamen.

‘Raak hem aan, man, hij bijt niet,’ zei Calvin.

Tijdens heel mijn verblijf in het huis van Van der Weerde, zou Diesel niet alleen een hond voor mij zijn maar ook een wijze gids. In die periode begon mijn interesse zich te richten op het begrijpen van mezelf, en niet het begrijpen van anderen, wat nooit eerder was gebeurd. Diesel, die prachtige hond, leerde mij veel door hoe hij reageerde op de bewoners van het huis en de afstand die hij tot hen nam. Naast hond en wijze gids was hij ook psycholoog.

Het huis was groot. Je had het een boerderij kunnen noemen als je er twee hanen liet vechten en een paar kippen liet scharrelen of drie lammetjes en zes geitjes liet dartelen. Waarschijnlijk was het vroeger ook een boerderij geweest. De gevel bestond uit oude stenen met kleine ramen met luiken ervoor. Hoeveel mensen er woonden had ik in het begin niet door. Ernaast stond een grote verbouwde schuur, waarin Daniëlle van der Weerde, de vrouw des huizes, een crèche runde. De ruimte achterin de schuur, met een deur aan de achterkant, was omgebouwd tot de woonruimte waar Calvin verbleef. Er was een kleine douche, een wc'tje, een simpel keukenblok met twee elektrische kookplaten, een hoog eenpersoonsbed met bergruimte eronder en een gaskachel. Er stond een oude rookstoel met gerafelde bekleding en een kleine, vierkante tafel waar net twee klapstoelen onder pasten. Aan de muur hingen schilderijen van Nederlandse landschappen, die Calvin er vast zelf niet had opgehangen, en er stond een uitgedroogde cactus in de kleine vensterbank. Wat wel zeker van Calvin was, waren de t-shirts, sokken en onderbroeken die overal rondslingerden.

Calvin liep voor mij uit de schuur in en Diesel sprong achter ons aan en om Calvin heen.

'O, man, Semmier. Wat leuk dat je hier bent,' zei Calvin. 'Maandenlang praat ik nu alleen met Diesel. Maar die stomme hond blaft alleen maar. Ik sprak Engels met hem, Portugees, een beetje Spaans en ook Frans en Nederlands, maar hij blijft maar blaffen. Een asielzoeker roddelt al na een paar maanden in het Nederlands, maar die hond... Geen woord Nederlands. Man, man, honden... Wat een stomme beesten,' zei hij en begon vriendelijk de kop van Diesel te

aaïen. Diesel leek blij om Calvin te zien. ‘Ze leren honden goed naar hen te luisteren, die Hollanders, maar praten? Ho maar. Jammer, hè?’ Hij lachte hard, waarop Diesel een keer kort blafte en opsprong. Calvin riep dat hij moest zitten, waarop Diesel hijgend op zijn achterwerk neerviel en naar Calvin bleef kijken, zijn tong uit zijn bek. Nog even en die tong valt eruit, dacht ik. We hingen onze jassen aan de kapstok achterop de deur.

‘Chocolademelk?’ vroeg Calvin en zette een pannetje op de kookplaat.

‘Weten de mensen die daar wonen dat ik hier ben?’ vroeg ik. Hij haalde zijn schouders op. ‘Moeten we het ze dan niet even zeggen, straks schrikken ze als ze mij zien.’ Ik was bezoeker van een bezoeker en ik wilde niemand tot last zijn. Ik wist toen nog niet dat mijn verblijf meer dan een kort bezoek zou worden.

‘Nou vooruit, kom op dan,’ zei Calvin, zette het pannetje naast de kookplaat en liep door de kou buiten naar het woonhuis.

De afstand van de schuur naar het huis was nog geen vijftwintig meter, maar daarachter lag een andere wereld. Er waren dagboeken, fotoalbums vol geboortes, huwelijken en opgroeiende kinderen, foto’s van opa’s, vaders, kinderen en kleinkinderen. Uiteindelijk zou voor mij als vreemdeling alles worden geopend in het huis van Van der Weerde. Zo gesloten als de Nederlanders op straat zijn, zo open zijn ze thuis.

Hier maakte ik kennis met Lidewij.

53

Noëlle klopte op mijn kamerdeur en overhandigde me een handgeschreven uitnodiging om die zaterdag mee te gaan, helaas niet naar haar boot voor tantra, waarop ik dringend wachtte, maar naar de boerderij van Stefanie en Kees. Kees en Stefanie zelf waren op vakantie en Noëlle paste daar die week op de dieren. Ik bedankte haar en zei dat ik zeker meeding. Een voor een gaf ze de bewoners van het huis een uitnodiging en die zaterdag kwam ze met een busje voorrijden. Er waren nog vijf of zes anderen en toen we aankwamen op de boerderij waren er ook al mensen gearriveerd. Mijn aandacht ging er niet naar de boerderij of de anderen, maar alleen naar Noëlle en een schaap, dat Herman heette. Bij dat schaap viel me op dat ook hij erg onder de indruk was van Noëlle. Hij liet zich door haar knuffelen maar luisterde niet naar wat ze van hem wilde. Herman verbleef met de andere schapen in een schuur. Kees en Stefanie hadden gezegd dat de schapen in de schuur moesten blijven, maar volgens Noëlle moesten ze nieuwe energie opdoen uit het universum en buiten de schuur was beter bereik. Alsof de schapen mobiele telefoons waren... Die dag graasden ze rond de boerderij en om vijf uur 's middags bracht Noëlle ze weer naar de schuur, nadat ze ze een voor een, volgepompt met frisse energie van het universum, omhelsde. Herman liet zich door Noëlle omhelzen, maar hij ging niet terug naar de schuur. Noëlle probeerde Herman naar binnen te lokken met blaadjes sla, wortels, broccoli en paar soorten brood, wat ze maar aan lekkers vond in de keuken. Herman at wat ze in haar hand had met smaak op, maar volgde haar niet. Ze ging het woonhuis in en bracht iedereen op de hoogte van het probleem. Daarna kwamen veertien Hollanders naar buiten om het schaap over te halen naar de schuur te gaan. In plaats van dat ze het schaap wisten te overtuigen de schuur in te gaan, haalde Herman hen over meer dan een uur rondjes om de boerderij te draaien. Zwetend en hijgend kwa-

men ze terug naar het huis, dronken wat en hielden een vergadering. Ze maakten een plan om Herman te pakken zonder beschadiging aan zijn aura of zijn hart of zijn wol, zoals Noëlle wenste. Het schaap en ik keken naar de Hollanders. Ik vermoed dat Herman en ik op dat moment precies hetzelfde dachten: Nederland zal nooit het WK voetbal winnen, als veertien Nederlanders nog niet eens, zelfs zonder keeper of verdediging, een bal wol in een schuur kunnen schoppen. Na lang overleg kwamen ze weer naar buiten. Dit keer gebruikten ze niet de maag van het schaap om hem te overtuigen de schuur in te gaan, maar zijn hart. Stef fluisterde: 'Schatje, Herman, kom toch.' Mare fluisterde nog zachter: 'Herman, alsjeblieft, kom, we moeten nog koken.' Ard deed zijn best om te mekkeren als een ooi. Het schaap blaatte terug, en ik durf te zeggen dan het schaap niet blaatte, maar ze hard uitlachte. Neeltje mekkerde intussen de hele tijd vanuit de schuur als een droevig lam. Vervolgens was er weer een korte vergadering en besloten ze Herman maar met rust te laten, want hij was nu overspannen en dat leidde wellicht tot een burn-out.

Toen ze na het toetje buiten kwamen en het schaap nergens zagen, schrokken ze. Ze dachten dat Herman ontsnapt was. Maar toen ik vertelde dat hij in de schuur zat, keken ze niet naar mij als held, omdat ik iets had gedaan wat veertien Nederlanders niet was gelukt, maar maakten ze zich zorgen over de manier waarop ik Herman had overtuigd. Had ik hem pijn gedaan, of hem laten schrikken?

'Ik heb het schaap geen pijn gedaan, maar zijn oor wel,' zei ik.

'Wat?' zei Noëlle verschrikt. Ze rende naar de schuur en daar omhelsde ze Herman en gaf hem kusjes op zijn twee oren. 'Welk oortje?' riep ze naar mij.

'De linker,' riep ik terug. Geen van de veertien Hollanders was nieuwsgierig hoe ik Herman in de schuur had gekregen, maar stuk voor stuk hadden ze medelijden met zijn oor. Hoe ik het heb gedaan, blijft geheim, dat is iets tussen mij en Herman. Misschien is hij nu psychisch ziek en denkt hij dat hij Herman is, en niet een schaap.

Ik dacht dat Herman mij Noëlle had gekost maar dat viel mee. Na het avondeten besloot ik naar huis te gaan. Met het busje bracht Noëlle mij naar de bushalte. Daar omhelsde ze me en zei ze opeens: ‘Je chakra is nog meer gesloten dan dat van Herman in de schuur. Kom anders volgende week bij me langs.’

En zo kwam ik op haar boot.

Het leek alsof ik in een tropisch paradijs terechtgekomen was. Er klonk zachte muziek met watervalgeluiden en getjilp van zangvogels. De muziek kwam van hier en daar, alsof er overal verborgen speakers zaten.

Niets in de boot moest in de weg staan van de energie, zei Noëlle. Ze legde ook uit wat ze niet veranderd had toen ze er kwam wonen, zodat de boot zichzelf kon blijven. ‘Ga zitten waar je wilt, waar je energie je leidt,’ zei ze. Ik wilde zeggen dat mijn energie me naar haar bed leidde, maar koos er toch maar voor in een schommelstoel te zitten. Ze maakte thee voor me en zei dat ze de goede verbinding met de wifi van het universum kwijt was, of zoiets.

‘Ik krijg geen connectie met de energie van het universum, ik moet eerst mijn eigen chakra’s reinigen.’ Daarom ging ik helaas zonder de tantra te ervaren naar huis.

‘Wanneer kan ik je weer zien?’ vroeg ik Noëlle, toen ik voor het eerst en het laatst uit haar woonboot stapte.

‘Volg de chakra’s. Ik volg de mijne en wie weet brengt het ons bij elkaar,’ zei ze.

Toen ik de volgende dag mijn chakra’s volgde en op mijn fiets naar haar boot reed, ontmoette ik in plaats van haar de enige autochtone Nederlander die een asielzoeker is: Hendrik van Sloten.